

Arrest

nr. 161 992 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 3 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 29 november 2011 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.03.2011 werd ingediend en op datum van 02.09.2011 werd aangevuld door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en dat dit een buitengewone omstandigheid is waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Betrokkene voegt een attest toe dat zij op 03.05.2010 klacht heeft ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Deze klacht werd echter op 17.05.2010 door de rechtbank zonder gevolg geklasseerd. De getuigenverklaring van de heer Mukles Solaqa, die betrokkene voorlegt, beschikt niet over de nodige bewijskracht en wordt niet weerhouden. Het betreft namelijk een gesolliciteerd document, opgemaakt op vraag van verzoekster en niet afkomstig van een officiële instantie.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

De elementen van integratie, namelijk het feit de betrokkene Nederlandse les heeft gevolgd, ze een inburgeringscontract heeft getekend, ze een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en ze werkbereid is, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.“

1.3. Deze beslissing wordt op 14 maart 2012 van verzoekster ter kennis gebracht. Op dezelfde dag wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Het betreft de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid / de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid (1) (2) wordt aan [...]

van Marokko nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 13/04/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland» Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980. Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet

Deze beslissing is overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht. Verzoekster voert aan dat haar in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging de toepassing van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet werd geweigerd en dat haar aanvraag om gezinshereniging dienvolgens werd afgesloten. Zij zag zich aldus verplicht om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen. Zij voert daarnaast aan dat de beoordeling van haar aanvraag slechts twee bewijsstukken betreft, met name de door haar ingediende klacht en de getuigenverklaring van M. Zij voert aan dat geen rekening werd gehouden met de medische stukken die ze ter ondersteuning van de mishandelingen voorlegde. Zij betwist het motief dat haar klacht wegens intrafamiliaal geweld van 3 mei 2010 zonder gevolg werd geklasseerd en wijst erop dat een seponering op zich niet aantoonde dat de feiten onwaar zijn. Met betrekking tot het gesolliciteerd karakter van de getuigenverklaringen wijst zij erop dat getuigenverklaringen uit hun aard per definitie gesolliciteerd zijn en dat er geen andere getuigen aanwezig waren dan de directe getuigen. Deze verklaringen dienen dan ook op eigen merites beoordeeld te worden, wat niet is gebeurd. Zij voert aan dat het bewijsmateriaal op kunstmatige wijze werd opgesplitst, terwijl deze bewijzen meer bepaald een medisch getuigschrift van 1 maart 2011, een bewijs van opname in het ziekenhuis, geneesmiddelenvoorschriften en een bewijs van ziekenwagenvervoer, een medisch verslag ten gevolge van opgenomen in een psychiatrische afdeling

en nogmaals een medisch attest van 7 juli 2011 eveneens ter ondersteuning van de mishandelingen werden aangevoerd. Zij voert aan dat de bewijselementen op artificiële wijze werden gesplitst en dat derhalve de problematiek van mishandeling door haar echtgenoot, niet ernstig werd onderzocht.

2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954)

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het

buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.2.2. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf voerde verzoekster met betrekking tot de buitengewone omstandigheden de volgende elementen aan: ze was het slachtoffer van huiselijk geweld, legde klacht neer op 3 mei 2010, legde een gedetailleerd medisch verslag neer, een voorschrift voor medicatie, een arbeidscontract en elementen van integratie en een getuigenis van S.M.

De bestreden beslissing motiveert dat de stukken op grond waarvan verzoekster verklaart het slachtoffer van huiselijk geweld te zijn geweest niet voldoende bewijskrachtig zijn om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheden. De klacht die zij indiende tegen haar echtgenoot werd immers door de rechtbank zonder gevolg geklasseerd.

In de mate verzoekster deze vaststelling in het middel betwist, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier inderdaad dat de klacht wegens bedreiging op 17 mei 2010 zonder gevolg werd geklasseerd. Waar verzoekster aanvoert dat een dergelijk dossier altijd kan worden heropend, beperkt zij zich tot het louter opwerpen van een hypothese, zonder daarbij de minste aanwijzing aan te brengen dat dit in casu ook het geval zou zijn.

Met betrekking tot de getuigenverklaring van M. die zij voorlegde wordt in de bestreden beslissing niet als bewijskrachtig weerhouden omdat het een gesolliciteerd document zou zijn. Hoewel verzoekster ten dele kan worden gevolgd waar zij stelt dat getuigenverklaringen uit hun aard steeds gesolliciteerd zijn, toont zij daarmee nog niet aan dat het niet bewijskrachtig bevinden van deze verklaringen, in het licht van de concrete elementen van de zaak, kennelijk onredelijk is. Waar verzoekster nog aanvoert dat de medische stukken niet als bewijs van een medische aandoening zelf maar ter ondersteuning van de ondergane mishandelingen werden bijgebracht, maakt zij daarmee nog niet aannemelijk dat de bewijskracht van deze stukken werd miskend. Uit de lezing van deze stukken blijkt immers dat verzoeksters medische klachten geen rechtstreeks verband hielden met de verklaarde mishandelingen maar met verzoeksters psychisch welzijn. De verwerende partij heeft de bewijskracht van deze stukken dan ook niet geschonden waar zij stelt dat deze stukken verder beoordeeld dienen te worden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoekster nog verwijst naar het feit dat de mishandelingen dienden te worden beschouwd als van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing los staat van de vraag of er in casu diende afgezien te worden van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet. In dit verband merkt de Raad nog op dat de Raad in zijn arrest nr. 48 395 van 22 september 2010 zich reeds gebogen heeft over de beslissing aangaande verzoekster van 3 mei 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Uit lezing van dat arrest blijkt dat verzoekster naar aanleiding van de beëindiging van haar verblijf op geen enkel ogenblik heeft aangevoerd dat er sprake zou zijn geweest van familiaal geweld teneinde zich te beroepen op artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT